

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

BIBLIA, VOCEA CERULUI, VOCEA LUI DUMNEZEU
(O esență semi-schițată despre importanța Bibliei azi)¹

Cristian Petru BĂLAN

¹Articol apărut în Bumerang, Glen Ellyn City, SUA, 15 aprilie 2021(2022)

Din momentul în care, din cele mai adânci vremuri, s-a spus că Universul este un spațiu infinit, iar mai târziu, că este o creație a Eternității, plină cu o multitudine incomensurabilă de astre, un spațiu impresionant căruia noi, când îl privim, îi zicem simplu Cer, din momentul când oamenii au început să scrie, au avut surpriza să descopere, de-a lungul timpului, că acest cer aparent tăcut, a început și el să vorbească, într-un fel aparte, nu numai prin tunete ci și prin gândurile oamenilor, gânduri transformate în cuvinte admirative, pline de laudă a frumuseții cerului. Aceste cuvinte, de-a lungul multor perioade, au început să fie scrise, apoi să se înmulțească, devenind tot mai bogate în înțeleșuri și în străluciri sacralizante. Sosise deci momentul propice când Divinitatea eternă a decis să aleagă dintre oameni pe cei mai înțelepți pe care i-a contactat direct și i-a inspirat să-i învețe pe semenii lor originea și tainele aceluia cer care îi acoperea și îi uimea. Astfel, prin intermediul acestor aleși, nu exagerăm să spunem că, într-un fel, cerul a început să le vorbească și să le descopere niște taine întru totul necesare lor. La timpul potrivit, aleșii Divinității s-au apucat să descrie cam tot ce vedeau și auzeau. Scrierile lor deveneau din ce în ce mai interesante, mai atractive și mai utile, învățându-i cum să trăiască respectându-se reciproc, cum să evolueze și să supraviețuiască, ferindu-se de ură, de necinste, de răzburare, de ucideri de războaie etc., accentul cel mai mare punându-se pe sentimentul de iubire. Apoi li s-a explicat că toate aceste sfaturi bune vin din partea unui Creator al lumii și al Universului, numit Dumnezeu, care conduce totul ca un stăpân absolut și care locuiește sus în cer, arătându-se sub diverse forme numai celor aleși de El să-I scrie poruncile. Toate sfaturile Lui au fost primite cu bucurie și supunere de autorii acelor scrieri ce se înmulțeau pe an ce trece, iar ansamblul numeroaselor pagini au fost adunate într-o carte sfântă, numită BIBLIA sau Cartea Cărților. (La început ea avea un alt nume.)

Se înțelege că preamăritul nostru Creator, după ce a creat rasa omenească, nu putea să tacă la infinit și, precum spuneam, din oamenii aleși de El, a ales, mai întâi un om înțelept, pe Moise, căruia i-a înmănat cele zece porunci, apoi pe mai mulți alții cărora, direct sau indirect, le-a vorbit, explicându-le, pe cât puteau ei înțelege, spunându-le absolut tot ce trebuie să facă pentru a fi veșnic fericiți într-un spațiu edenic și etern, dându-le reguli precise ce trebuie neapărat ascultate, dar și avertizări despre ce ar putea păți dacă nu le respectă. Deocamdată ne interesează mai puțin care au fost criteriile și motivele pentru care Dumnezeu a ales (poate nu chiar la întâmplare) o anumită limbă sau limbi în care Biblia a fost scrisă - și nici din ce cauză a ales un anumit popor căruia să i se adreseze direct.

Creatorul i-a ales și i-a inspirat pe toți care comentau criteriile religioase și sfaturile primite spre binele lor, avertizându-i în mod serios despre consecințele și implicațiile neplăcute în caz că le desconsideră. Surpriza nu a întârziat să se ivească atunci când una dintre cele mai inteligente ființe create, heruvimul Lucifer, profitând de puterile extraordinare primite, a profitat pe furiș de aceste însușiri imense, căpătând convingerea falsă că Îl va putea înlocui pe Creatorul său. Plin de gelozie și de îngâmfare, a încercat să-I ia locul și, împreună cu o treime din oștirile îngerești s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu care imediat l-a izgonit din Eden împreună cu slujitorii lui cu tot, luându-le puterile cu care amăgiseră pe primii oameni creați, care și ei, fiind vinovați, au fost, de asemenea, alungați la rândul lor din Rai. Interesant este că niciun autor din cei 66 de scriitori ai Bibliei nu ne-a dat vreun amănunt nici despre alungarea lor din Paradis, nici despre felul cum a decurs conflictul dintre ființele alungate și prigonitorii lor divini trimiși să-i înlăture. Explicația este din cauză că Dumnezeu nu le-a comunicat asemenea amănunte, probabil din cauză că Lucifer și oastea lui nu s-au lăsat ușor azvârliți afară și au rezistat printr-o adevărată bătălie în care, desigur, au fost definitiv învinși. Unii teologi își închipuie această luptă că ar fi comparabilă cu scenele filmate în „Războiul stelelor”... Ceea ce intrigă pe anumiți cercetători este de ce lui Lucifer nu i s-a anulat rangul angelic de heruvim și de ce demonilor lui li s-a permis în continuare să facă rău oamenilor și să-i înșele. Primii oameni alungați din Eden, Adam și Eva, au primit o povară grea numită „păcatul strămoșesc”, un blestem recuperabil însă, deoarece li s-a oferit o șansă imensă de iertare printr-un experiment întru totul unic. Dumnezeu a recurs la o tactică de mare efect, întru totul originală și de mare efect, dar extrem de dureroasă, și anume a ales varianta de a-și întrupa sub formă de om o parte din Atotputernicia Sfintei Treimi. Materializarea aceasta echivalează cu o autojertfă divină, pentru că acel Om, rupt din Dumnezeu, era Iisus Hristos. El a fost numit Fiul

Creatorului, deși rămânea în continuare ca parte a Trinității. Experimentul, o premieră supranaturală absolută și perenă, a continuat cu momentul când Dumnezeu Tatăl și-a trimis pe Fiul Divin în lume, să predice omenirii regulile mântuirii prin care s-ar putea anula definitiv „păcatul strămoșesc”. Numai că, pentru a se ajunge aici, Fiul trebuia să-și jertfească viața prin crucificare, suferind umilințe și dureri inimaginabile, căci numai prin ele se puteau șterge pentru totdeauna păcatele din toate generațiile omenești care acceptă puterea divină.

3 Ca Mântuitor, Iisus a fost ajutat în misiunea Lui de o minunată elită de discipoli și evangheliști care i-au notat faptele, activitate și predicile, dându-ne amănunte frumos descrise despre viața Lui excepțională care a schimbat cursul omenirii. Fiul trebuia, așadar, să-și jertfească viața, dar Tatăl Ceresc, după trei zile L-a înviat, iar după înviere Iisus a promis că va reveni din nou pe Terra la sfârșitul veacurilor, sub forma de Împărat Suprem al unei omeniri noi.

Discipolii Mântuitorului, care și-a luat voluntar asupra Lui toate păcatele noastre, au scris Noul Testament și astfel, adăugat la Tora (Pentateuhul scris în limba ebraică), au întregit BIBLIA care a devenit astăzi cartea cea mai cunoscută și cea mai citită din lume, tradusă în multe limbi, o operă genială, inegalabilă, scrierea desăvârșită și fundamentală a întregii omeniri. Chiar dacă și înainte de apariția Bibliei au mai existat scrieri cu sfaturi bune și frumoase, cu încercări sincere de purificare a sufletelor omenești prin recomandări de exerciții și concentrări spirituale, toate acestea erau simple încercări laudabile, dar cu totul insuficiente, experiențe simple ale diverșilor autori cinstiți care își împărtășesc în paginile lor unele reușite spirituale de moment, dar perisabile, deoarece, luate toate la un loc, nu puteau distruge nici pe departe valurile de răutăți omenești în nestăvilită creștere. Absolut niciuna din ele nu a putut echivala sau înlocui vreodată imensa putere a Bibliei, a Vechiului și Noului Testament. În plus, toate prezicerile Bibliei de până acum au fost cu amănunțime îndeplinesc, rămânând doar câteva de materializat în fapte și evenimente vizibile, palpabile.

Să ne bucurăm deci că suntem martorii desfășurării lor contemporane de netăgăduit, că asistăm zilnic la aceste mărețe schimbări finale care nu contrazic în niciun fel Biblia. Să considerăm aceste momente ca o mare binecuvântare istorică pentru noi toți. Unii o înțeleg, alții încă nu, dar o vor înțelege și ei în curând și atunci cu toții ne vom lămuri că Biblia este, într-adevăr, Vocea Cerului, Vocea lui Dumnezeu!